

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๓
ใจนี้ไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน

(วันนี้มีผู้มาฟังธรรมประมาณ ๓๕๐ คน)

ทองคำเมื่อวานนี้ได้ ๑ บาท ๓๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๙๐ ดอลลาร์ ทองคำที่ว่า ๔,๐๐๐ กิโลกรัม เวลานี้ได้แล้ว ๒,๐๔๖ กิโลกรัม ยังขาด ๑,๙๕๔ กิโลกรัม และต่อไปนี้ที่จะมอบคลังหลวงคราวนี้ ๑,๐๐๐ กิโลกรัม เวลานี้ได้แล้ว ๑,๐๐๙ กิโลกรัม นี่ติดมาหลายวันแล้วนะ แล้วดอลลาร์ ๑ ล้านที่จะมอบพร้อมกันนี้ เวลานี้ได้แล้ว ๗๕๓,๗๐๗ ดอลลาร์ ยังขาดอยู่ ๒๔๖,๒๙๓ ดอลลาร์ แต่ในสมุดนั้นแน่ ได้เท่าไรๆ แล้ว มันจะแน่นอนในสมุด เพราะสมุดเราอ่านแล้วออกมา สมมุติว่า แสน นี่ก็ได้ติดหัวแสน เศษหมื่นเศษเท่าไรจำไม่ได้เลยนะ อ่านแล้วก็ลงมา สิมแล้ว เพราะสมุดอยู่กับเรา เข้ามาบ่อยเราเป็นคนสั่งให้เข้าออก มาเท่าไรได้ เข้าไปเท่าไร เวลาเข้าแล้วกลับมาเป็นยังไง โน่นขนาดนั้นตรวจละเอียดลออ

เมื่อวานนี้ก็อ่านสำนวนหนึ่ง พระนำมาให้อ่าน ดูเหมือนจะเป็นเทศน์วันที่ ๘ หรืออะไรลืมแล้วแหละ แต่ตอนสุดท้ายนี้ให้อ่าน เราอ่านแล้วก็ออกพิมพ์ คำว่าอ่านนั้นคือหมายความว่ายืนยันว่าจั้นเถอะนะ พอลอดจากเทปแล้วก็ไปพิมพ์ พิมพ์แล้วก็มาอ่านไม่ได้แก้อะไร อ่านผ่านๆ ๆ ก็แสดงว่ายืนยันแล้ว ยืนยันตั้งแต่ออกจากปาก ทุกคำๆ ยืนยันตั้งแต่ออกจากปาก ออกไปยืนยัน อันนั้นเป็นหนังสือเป็นเล่มแล้วก็อ่านอีกทีหนึ่ง ยืนยันทางหนังสือ ทางนี้ยืนยันทางปากออก จะออกในเทปออกสดๆ ร้อนๆ นี่ก็เรียกว่ายืนยันไปพร้อมแล้วๆ

ถึงขนาดนั้นนะพี่น้องทั้งหลายเราช่วยโลกนะ หมดดับหมดปอดจริงๆ เอามาช่วยด้วยความเมตตาล้วนๆ ไม่ใช่ธรรมดา เราถอดเอาหมดหมด ทั้งดับทั้งปอดทุกอย่าง ไม่มีเหลือ แจกด้วยความเมตตา ถ้าใครจะเชื่อฟังก็เชื่อ ธรรมพระพุทธรเจ้าไม่มีสองนะ ไม่เชื่อก็ให้กิเลสมันกลืนเอาไปๆ อย่างที่เห็นกันอยู่นี้ละ โห อะอะไรจะหน้าด้านยิ่งกว่ากิเลส ยิ่งทำให้คิดมากเข้าไป ถึงเรื่องคนเพิ่มปริมาณขึ้น ก็เท่ากับเพิ่มเรื่องเพิ่มราวเพิ่มกิเลสตัณหาให้พอกพูนขึ้นในหัวใจแต่ละดวงๆ ขึ้นมา เวลามนุษย์มีน้อย เรื่องราวก็ไม่ค่อยมาก กิเลสตัณหาที่ไม่ได้แผ่อ่านจมากมานัก

เวลาคนมากขึ้นมาเรื่องราวก็มาก กิเลสขึ้นพร้อมกับเรื่องราว เพราะกิเลสเป็นต้นเหตุของเรื่องราว แล้วขึ้นแผ่กระจายออกไป ที่เกลื่อนอยู่เหล่านี้มีแต่เรื่องของกิเลส มันไม่ได้มองเห็นเรื่องของอรรถของธรรมนี่นะ ที่นำวิตกวิจารณ์เอามากทีเดียว

มองไปไหนก็เลื่อน โลกนี้มีแต่เรื่องของกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ๆ ทำให้สัตว์ติดต้นทุกสิ่งทุกอย่าง ได้เท่าไรไม่พอๆ คือ ความอยาก เรียกว่า กิเลสตัวสำคัญ ทำโลกให้ล่มจมได้ไม่สงสัยนะ

ความอยาก ความโลภ อันนี้รุนแรงมาก มันแสดงอยู่ทุกแห่งทุกมุม แล้วผลของมันที่แสดงออกมานั้น เอามาคุยต่อกันฟังซิ ทั่วประเทศไทยเราเนี่ย ปากไหนที่ว่าได้รับความสุขความเจริญ ความสะดวกสบาย ครองความสุขได้อย่างเต็มเหนี่ยวสมกับที่กิเลสพาวังเต็นชวนชวายนั่น มีปากไหนเอามาพูดอวดธรรมสักหน่อยนะ ปากไหนออกมามีแต่ปากถูกผลัดต้นออกมาจากพินจากไฟภายในหัวใจที่กิเลสก่อขึ้นมา ระบายตั้งแต่เรื่องความทุกข์ความลำบากลำบากในวงแคบๆ ครอบครัวย้ำเรือน ก็เอาเรื่องครอบครัวย้ำเรือนมาแสดง

ก็กิเลสอยู่ในนั้น ให้มาแสดงออกไปในวงงานต่างๆ มีแต่กิเลสออกแสดงๆ ทั้งหมด จนกระทั่งทั่วประเทศไทยเรา นี่หมายถึงวงชาวพุทธเรา มันก็ทั่วประเทศไทยขนาดนั้นมันก็ไม่เอามาเทียบมาเคียงกันบ้างพอได้รู้ผลดีผลชั่วของมัน เทียบเคียงกับธรรมบ้าง อันนี้ไม่ได้มีคำว่าเทียบเคียง ต่างคนต่างติดต่างต้นเป็นบ้ากับมันไม่รู้เนื้อรู้ตัว ครั้นเวลาผลออกมามีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย คุกรุ่นอยู่ภายในใจ สุขอยู่ในนั้นแหละ นี่แหละกิเลสมันทำงานอย่างนี้ มันไม่ให้รู้ละ รู้โทษของมัน

นี่ละคนมากเท่าไรเรื่องก็มากเท่านั้น ความทุกข์ก็มากขึ้นโดยลำดับ เราอย่าเข้าใจว่าคนมีจำนวนมากความสุขจะมีนะ ความสุขนี่เกือบจะพูดว่าจะไม่เหลือแล้วนะ วันหนึ่งๆ ยืนเดินนั่งนอน กอดกอดทุกอย่างอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้มีความสุขในหัวใจนะ พี่น้องทั้งหลายฟังหรือยัง ธรรมประเภทนี้ใครพูด

นี่ถอดออกจากหัวใจมาพูด บรมสุขอยู่ที่นี่ พูดตรงๆ อย่างนั้นนะ พูดอย่างอาจหาญ คำว่าอาจหาญไม่ได้อาจหาญอยู่ในวงสมมุตินะ นอกสมมุติไปแล้ว ดึงออกมาพูดให้ฟัง เพราะฉะนั้นจึงไม่เคยสะทกสะท้านว่า ใครจะมาตำหนิติเตียนหาว่าโง่อวด ก็มีแต่หมาเห่าอยู่ในถึงขยะเท่านั้นแหละ อันนั้นไม่ใช่ถึงขยะ จะมาสนใจอะไรกับถึงขยะ ความเมตตาสงสาร พอจะจุดจะลากออกขนาดไหนได้เพียงไรก็ดึงออกๆ แล้วกิเลสมันก็เท่ากัน กิเลสมันไม่มีของดีออกเท่า ก็เอาแต่ของชั่วของเลวทราม ซึ่งถือว่าเป็นของดีของมัน นั่นแหละออกอวด คัดค้านต้านทานทุกแบบทุกฉบับ เรื่องของกิเลสทั้งนั้น

ถ้าธรรมแล้วไม่มีคัดค้านกันเลย พระพุทธเจ้าพระอรหันต์มีกี่ล้านๆๆ ไม่มีแม้พระองค์เดียว และองค์เดียวที่จะมาขัดมาแย้งกัน ในธรรมชาติของธรรมแท้เป็น อย่างนั้น ใครรู้ขึ้นปึ้ง สนุกปฏิญโก ตัดสินขาดสะบั้นไปเลย เรื่องความสงสัยไม่มีเหลือในใจเลย นั่นท่านรู้อย่างนั้น นั่นละธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยท้ออย่างนี้ คือ กิเลส

มันไม่ยอมรับ มันไม่ยอมหนีจากถึงขยะ มันกินมันนอน มันขับมันถ่ายอยู่ในถึงขยะ เहांก็เหहांออกมาจากถึงขยะ มันถือถึงขยะเป็นวิมานของมันกิเลส วิมานของกิเลสคือถึงขยะ วิมานของธรรมตั้งแต่สวรรค์ พรหมโลก นิพพานขึ้นไป ถึงนิพพานคือถึงธรรมธาตุแล้ว นั่นละวิมานอันเลิศเลอสุดยอดแล้ว โลกสมมุตินี้อย่าไปเทียบเลย เอาอะไรมาเทียบก็ไม่มีอะไรเทียบแล้ว คือ เลยเสียทุกอย่าง

ธรรมประเภทนี้แหละที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ มาโกหกพี่น้องทั้งหลายเหรอ เราจะตายเพราะความเมตตายังไม่รู้ที่อยู่เหรอเวลานี้ ยังมาหาว่าหลวงตาบ๊วยอย่างนั้น หลวงตาบ๊วยอย่างนี้ ยังเหहांว้อๆ อยู่ในถึงขยะนั้น ก็มันไม่มีอะไรมาผ่านหัวใจขึ้นชื่อว่าความทุกข์แม่เม็ดหินเม็ดทราย เพราะความทุกข์นี้เกิดขึ้นจากกิเลสเป็นผู้สร้างขึ้นมา กิเลสเป็นสาเหตุให้สร้างกรรม ให้ทำกรรม นั่นท่านบอกแล้ว ทำกรรมแล้วก็รับผลของกรรม กิเลสเป็นต้นเหตุ กิเลสสิ้นซากไปแล้วทุกข์มาจากไหน ทุกข์เป็นผลของกิเลส ไม่มีเหลือเลย นั่นแหละพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านครองอย่างนั้น บรมสุข

คำว่า นิพพานเที่ยงก็คือ ธรรมชาตินั้น ไม่ต้องถาม เพราะไม่มีอดีตอนาคตว่าจะไปเสื่อมเวลานั้น จะไปเจริญเวลานี้ ไม่มี ถ้าว่าปัจจุบันก็ตลอดไปเลย นั่น ท่านครองอย่างนั้น ธรรมนั้นละที่พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งหลายท่านท้อใจ ท้อพระทัย ที่จะมาสอน ก็ไม่มีใครยอมรับ มันยอมรับแต่ถึงขยะ ถ้าถึงขยะครอบห้วมันแล้ว คนหนึ่งอยากได้ ๑๐ ถึงมาครอบห้วมัน ถึงขยะได้มาด้วยความโลเลโลกเลก ได้มาด้วยความโลเล ความสกปรกโสภม ก็เท่ากับเอาไฟนเอาไฟมาครอบห้วมัน ได้เท่าไรไม่พอ นี่จึงเรียกว่าถึงขยะ ถึงพินถึงไฟ มาครอบห้วมันเท่าไรก็ไม่พอ ตายไปด้วยอันนี้แหละ

ไปเกิดอีก เกิดอีกก็กรรมติดห้วใจมันอยู่นั่นนะ บังคับอยู่ในห้วใจ อะไรจะเหนือกรรมไม่มี ใครอย่าอวดเก่งอวดกล้านะ ไม่ได้มีใครเหนือกรรมไปได้ กรรมนี้ครอบห้วอยู่ตลอดเวลา กรรมดี กรรมชั่ว มี ๒ อย่าง ถ้ากรรมดีก็หนุน ถ้ากรรมชั่วครอบ กดลงๆ ธรรมเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เรียกว่าธรรม กิเลสนี้แสนปลิ้นปล้อนหลอกลวงร้อยพันพันคม อยู่กับกิเลสทั้งหมด ไม่มีอะไรเกินกิเลสเรื่องหลอกลวงโลก โลกก็ไม่มีความอ้อมพอที่จะหลงตามกิเลส หลงไปเรื่อยๆ อย่างนั้น

ท่านผู้บำเพ็ญธรรมอยู่ในป่า เช่น พระกรรมฐาน ท่านมุ่งธรรมมุ่งธรรม ท่านอยู่ในป่าในเขา ว่าท่านเป็นคนลึนท่าเหรอ คนมีท่าก็แต่พวกถึงขยะนี้เหรอ ท่านที่อยู่ในป่าในเขา บำเพ็ญปราบปรามกิเลสขาดสะบั้นออกไปจากใจโดยลำดับลำดาอยู่ในป่าในเขานั้นหรือท่านผู้ลึนท่า พิจารณานะ นั่นละผู้ครองความสุขอยู่ในป่าในเขาอย่างนั้น เงียบๆ นะ ท่านไม่มีเรื่องกะโตกกะตาก กุเรื่องนั้นขึ้นมา กุเรื่องนี้ขึ้นมา เหมือนโลกถึงขยะ ถึง

ขณะนี้อัยสัณพันเรื่องเต็มอยู่ในนั้นหมด เตียวกูเรื่องนั้นขึ้นมา เท่ากัน เท่ากัน ตื่นกัน เป็นบ้ากันอยู่อย่างนั้น ธรรมะท่านไม่มี ไม่มีอยู่ในป่าในเขา

โลกนี้เหมือนไม่มี ฟังซิ โลกนี้คือกิเลสนั่นเอง จิตไม่ยุ่งกับมันแล้วจะเอาอะไร มายุ่ง มีแต่ต้อออกเรื่อย ๆ ธรรมเจริญขึ้นภายในใจ ธรรมเจริญขึ้นมากน้อย ความสงบ เย็นใจ ความสะอาดของใจ สว่างไสวจ้าขึ้น ๆ ภายในใจ สุดท้ายก็ครอบโลกธาตุ ใจดวงนี้เป็นของเล่นเมื่อไร ถ้าเอาสิ่งสกปรกโสมนี่ออกจากหัวใจแล้วจะแสดงจ้าขึ้นมา ไม่ต้องถามใครแหละ หากรู้ขึ้นภายในใจดวงนั้น ท่านผู้ที่ปฏิบัติธรรมอยู่ในป่าในเขานั้นแหละ ตามหลักพุทธศาสนา ท่านเป็นผู้ครองความสุขเป็นขั้นเป็นภูมิของท่านอยู่ในป่าในเขา

เวลามานั่งคุยกันไม่ได้มีเรื่องโลกเข้ามาเจือปนนะ เป็นยังไง ไปอยู่ที่นั่นเป็นยังไง ไปอยู่ที่นี่เป็นยังไง เป็นยังไงคือหมายความว่า ภาวนาเป็นยังไง มีความรู้ความเห็น แปลกประหลาดอะไรบ้าง นอกจากหลักธรรมความสงบร่มเย็น ความแน่นหนามั่นคง ของใจนี้ ยังมีความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ เช่นปัญญาแยกคายไปทางไหน แก้กิเลสประเภท ไตบ้าง ด้วยวิธีการใดของปัญญา นั้นท่านพูดกันท่านพูดอย่างนั้น ตลอดถึงสิ่งภายนอก ที่เกี่ยวโยงกันเป็นพืดไปหมดทั่วแดนโลกธาตุ ออกจากใจที่จะรู้ทั้งนั้น ปิดไม่อยู่ ใครจะเห็นไม่เห็นก็ตาม ใจนี้จ้า ไม่ต้องถามใคร ไม่ต้องหาใครมาเป็นพยานอีก พอรู้ขึ้นแล้ว อ้อ ทันทิเลย นั้นละเรียกว่า รู้จริง ไม่ต้องมีใครมาเป็นพยาน มีแต่ อ้อ ๆ เรื่อย ๆ

ถ้าพูดถึงภายในก็แน่นหนามั่นคงเป็นลำดับลำดับด้วยจิตตภาวนา ระมัดระวัง ตัวตลอดเวลา ถ้าดูออกไปสู่สิ่งภายนอก ดูสัตว์ พวกเปรต พวกผี เทวบุตร เทวดา เคลื่อนอยู่โลกธาตุนี้ก็เห็นจ้าวอยู่อย่างนั้นจะว่าไง ไ้อ้พวกตาบอดก็บอกว่าไม่มี ๆ พวกนี้แหละพวกที่จะไปเป็นอย่างนั้น มันจะปฏิเสธว่าไม่มี อันนั้นเต็มโลกธาตุอยู่เป็นพยานของมัน มันก็ไม่ยอมรับนะ มีหรือไม่มีนี่ ข้าเป็นเปรตตัวใหญ่นี้ละ เห็นไหม นี่กำลังสร้างวิชาเปรตตัวใหญ่ขึ้นในชาวพุทธเมืองไทยของเราเนี่ย ยังไม่รู้ที่อยู่หรือว่าจะไปเป็นเปรตอย่างนี้

ไปเป็นเปรตแล้ว ก็จะต้องเป็นรองผู้ว่าการเปรต เพราะไปที่หลังเขาก็ต้องเป็นผู้น้อยเสียก่อน ต่อไปเวลาสั่งสมความชั่วช้าลามกขึ้นมาก ๆ ก็จะได้เป็นเปรตอันใหญ่ หลวงครองนรกเอเวจี พิจารณาซิ โห เราพูด ๆ ด้วยความสลดสังเวชนะ เราไม่เอาใครมาเป็นพยานมายืนยัน เอาความรู้เนี่ย จ้าไปหมด พระพุทธเจ้าไม่หาใครมาเป็นพยาน พระสาวกอรหันต์รู้ตรงไหนแบบเดียวกันหมด เพราะมีอยู่หมดเลยเหล่านี้ นอกจากไม่รู้เฉย ๆ จึงเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ๆ พอลืมตาปั๊บ อ้อนี่หนังสือพิมพ์ นี่ปฏิทิน มันเห็นอยู่เนี่ยจะว่าไง แล้วจะเอาใครมาเป็นพยาน

นี่ละพอจำขึ้นมาก็เห็น อ้อ มันไม่เห็นนั่นซี มันเอาหัวชนฝาเลย ชนไปเรื่อย ๆ ขอแต่อยาก อยากอยู่ อยากกิน อยากได้ อยากร่ำอยากรวย อยากอะไรมันจะบินไปตามความอยาก ไม่คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดี นี่ละที่เรียกว่า หัวชนฝา ตายแล้วก็ฝังลงเลย เพราะทางนี้เป็นทางนรกอเวจี ทางเปรตทางผีทั้งนั้น เพราะออกจากทางบาปทางกรรมของผู้สร้างเอง ถ้ามีเหตุมีผลพิจารณาบ้างสมเราเป็นผู้รับผิดชอบเรา ก็มีปัดมีป้องกันบ้างคนเรา

เราพูดอะไรจึงไม่เคยว่าจะสะทกสะท้าน กลัวคนนั้นจะว่างั้น กลัวคนนี้จะว่างั้น ไม่เคยมีในหัวใจ มีแต่ธรรมล้วน ๆ เต็มหัวใจ ควรจะออกมากน้อยเพียงไร จะออก ๆ ๆ ตามเรื่องของธรรมทั้งนั้น แต่ไม่เคยหาอะไรมาเป็นเครื่องยืนยันเป็นพยานนะ ธรรมชาตินี้เต็มตัวแล้ว ๆ ทุกอย่าง ไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ เหมือนธนบัตร ใบสิบบาทก็สิบบาท เต็มตัว ร้อยบาทพันบาทก็เต็มตัว ๆ รวมแล้วเป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้านก็เป็นเงินเต็มตัว ๆ อันนี้ก็เหมือนกัน เต็มตัว ๆ ไปหมดเลย ไม่ได้บกพร่องพอจะไปหาอะไรมายืนยันกัน

พระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าดูเอาซี นี่หมายถึงท่านผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมนะ ท่านจะเป็นผู้ครองธรรมประเภทนี้ ขอให้เดินตามสวากขาตธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้วนี้เกิดจะไม่ไปไหน ธรรมเหล่านี้จะเป็นทางเดินเพื่อมรรคผลนิพพานล้วน ๆ ไปเลย ถ้าดำเนินตามนี้แล้วจะฟุ้ง ๆ พระพุทธเจ้าหนีพพานหรือยังไม่หนีพพาน ทางเดินนี้พาดให้แล้ว แปลนนี้ทำให้เรียบร้อยแล้ว เอ้าก้าวตามนี้ สร้างตามนี้ เดินตามนี้ พระพุทธเจ้าหนีพพานหรือไม่หนีพพานไม่สำคัญ เหมือนอย่างช่างแปลนเขาทำไว้เรียบริ้อย เขาตายไปแล้วยังก็ตาม แปลนนี้เอาไปทำตามที่เขากำหนดเรียบริ้อยแล้ว แปลนนี้เป็นเรื่องของปุถุชน แต่ก็เป็นการรับรองตามขั้นสมมุติของเขา

ส่วนแปลนของพระพุทธเจ้า เป็นแปลนของศาสดาองค์เอก จึงไม่มีอะไรที่จะต้องติแล้ว เอ้าเดิน ๆ เดินตามนี้ ใครเดินตามนี้จะเป็นผู้ตัดดวงเอามรรคผลนิพพานไปตลอดสายเลย เช่นเดียวกับเราตัดดวงเอาความชั่วช้าลามกจากกิเลสนั้นแหละ จะได้แต่ความชั่วช้าลามกตลอดสายไปเช่นเดียวกัน เพราะผลพร้อมที่จะให้ผลด้วยกัน ทั้งฝ่ายธรรมทั้งฝ่ายกิเลส

อยู่ในป่าในเขาท่านคุยกัน โถ เพลิน มีแต่เรื่องความรู้ความเห็นในธรรม ถ้าพูดถึงเรื่องสมาธิความสงบเย็นใจ พูดถึงเรื่องปัญญา ความแยกคายของปัญญาที่ออกรู้ได้เห็นแกกิเลสแก้วีโธ ๆ มาคุยกันแล้ว พวกที่เรียนแล้วปฏิบัติอยู่ในชั้นภูมิระดับเดียวกัน หรือใกล้เคียงกัน มันเข้าใจกันทันที ๆ ไปเลย มันก็เพลินละซี ฟังนี้เพลินเลย ท่านพูด

ไม่มีละไ้อ้เรื่องโลกเรื่องสงสารที่จะมาเจือปน มีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมล้วนๆ คุณกัน ท่านเพลินในธรรมเพลินอย่างนั้น

นั่นละ เอาผลแห่งการปฏิบัติธรรมมาพูดให้กัน มีแต่ความรื่นเริงบันเทิง มีแต่ความสุขความเจริญ สมาคมถึงขะนี้มาคุยกันซินะ เอาสมาคมถึงขะมาคุยกัน โอ้ย พ้นขะออกมาใส่กันนี้หลบไม่ทัน หัวมีแต่ชี้เต็มละ ชี้ออกมาจากถึงขะ หลบไม่ทันชี้เต็มหัว ๆ เพราะมีแต่ชี้เต็มถึงขะ ออกมาจากปากไหนก็ออกมาจากปากถึงขะ โอ้ย หลบไม่ทัน ชี้เต็มหัว ๆ ทั้งนั้น นั่นละพวกถึงขะคุยกันเป็นอย่างนั้นนะ แต่ธรรมคุยกันไม่เป็นอย่างนั้น มีแต่ธรรม มีแต่เครื่องชะเครื่องล้าง ออกมาจากจิตใจที่สะอาดด้วยธรรม ๆ พูดกันแล้วเพลินเพลิน รื่นเริงบันเทิงเป็นกำลังใจ นี่ละธรรมท่านพูดกัน

ท่านผู้ครองความสุข พูดอย่างปัจจุบันนี้ ส่วนมากมักจะอยู่ในป่าในเขา เราไปดู ลูกละชี พระเหล่านี้พระสิ้นท่า อยู่ในป่าในเขาไม่เห็นมาทำประโยชน์กับโลกกับสงสาร เขาบ้าง พระพวกนี้พระสิ้นท่า ใครได้ทำอะไรเอามาคุยกันหน่อยซี ได้ทำกิน ทำนอน ทำหมูขึ้นเขียงไปอย่างนั้น ถ้าได้ทำก็ทำแบบนั้นเสีย ได้ทำตัวชี้เกียจชี้คร้าน บรมชี้เกียจอยู่นั้นหมด ไปได้ทำนั้น ๆ พวกเรา ผลเกิดขึ้นมา วันนี้ภาวนาไม่ได้เรื่องอะไร จะได้เรื่องอะไรมันอยู่ในหมอนนั้นนะ จะเอาอะไร มันได้ทำไปอย่างนั้น ท่านผู้ภาวนาท่านเป็นอย่างนั้น

นี่คือเราอดออกมาจากทางด้านปฏิบัติ เพราะปฏิบัติเสียจนแทบเป็นแทบตาย กว่าจะได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะฉะนั้นการเข้าป่าเข้าเขาเข้ากับเพื่อนกับฝูงบรรดากรรมฐานด้วยกัน จึงจำเจ คุยกันเสียจนจำเจ คล่องแคล่วทุกอย่าง ท่านคุยกันอย่างนั้น คุยเรื่องธรรม โลกกิเลสมองไม่เห็น ท่านคุยเรื่องธรรม เบิกกว้างทางธรรมไปเรื่อย กิเลสตาบอดมันมองไม่เห็น ท่านจึงไม่ค่อยพูด พูดให้ฟังมันก็ไม่เชื่อจะว่าไง

ถ้าว่านี่ถึงขะ นี่ชี้จวนจะหมดแล้ว อย่ากินขึ้นนะ ไปหามาเพิ่มอีก มีแต่อย่างนั้น เขาคุยกันพวกถึงขะ เอ้ย ทุเรศนะ ท่านคุยกันนี้ โธ รื่นเริง องค์กรนั้นมาจากป่านั้น องค์กรนี้มาจากเขาลูกนั้น ถ้านั้น ๆ เวลาท่านลงมา หลังจากฟังเทศน์จากครูบาอาจารย์แล้วออกไป ไปคุยกัน คุยกันเฉพาะ ๒ องค์กรหรือ ๓ องค์กร คุยตั้งแต่ธรรมล้วน ๆ ไปอยู่ที่นั่นเป็นยังงี้ ไปอยู่ที่นั่นเป็นยังงี้ ท่านมาคุยเป็นกรณีพิเศษจากสภาใหญ่คือหลวงปู่มั่นเราแล้ว ออกมาคุย นี่หมายถึงส่วนรวมนะ ตะเกียงเล็ก ๆ จุดไว้ เหมือนตะเกียงเราที่อยู่กุฏิทุกวัน นี้ ตะเกียงเหมือนดอกบัวตูมนะ ตะเกียงเล็ก ๆ คุยกัน ธรรมะ

ความรู้แปลก ๆ หนา คือเป็นไปตามจริตินิสัยตามวาสนา นอกจากรู้ธรรมระหว่างกิเลสกับธรรมแล้ว ยังรู้อื่นแปลก ๆ ต่าง ๆ ที่เกี่ยวโยงกันไปหมดตามนิสัยวาสนา

จะรู้จักวงแคบลึกต้นหนาบางขนาดไหน ท่านจะนำมาคุยมาพูดให้ฟัง องค์กรนี้รู้อย่างนี้ ๆ องค์กรนั้นรู้อย่างนั้น ๆ แปลก ๆ ต่าง ๆ กัน ทีนี้มันก็เพลินละซี เพลิน ผู้ฟังเพลิน

อันนี้เราก็ระลึกได้ คือ หลวงปู่ฝั้นท่านเก่งทางพวกเทพ หลวงปู่ฝั้นท่านเก่งทาง เทวบุตรเทวดา เวลาท่านมาหนองผือ คือ ครูบาอาจารย์ได้ก็ตามมา เรายังเป็นนิสัยอย่าง นั้น ครูบาอาจารย์ หมายถึงว่า ลูกศิษย์ผู้ใหญ่ ๆ ของท่าน แต่ละองค์ ๆ ที่มาหาท่านนั้น ท่านจะปฏิบัติสัจธรรมต้อนรับแบบไหน ๆ ทั้งภายในภายนอก ภายในคือธรรมภายในใจ ภายนอกคือกิริยาต้อนรับกัน เราจะไม่นิโทษใคร คือครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ๆ มา จะ แบนอยู่บนนั้นเลย คอยสังเกต คอยจับ

วันนั้นพอดีท่านอาจารย์ฝั้นท่านมา พ่อแม่ครูจารย์มั่นเราอยู่หนองผือ วันนั้นดู จะเป็นวันคราวที่ตาเท็งแกมมาด้วยนั้นแหละ เอาตาเท็งเป็นลูกศิษย์มาด้วย เราเคยจะให้ ตาเท็ง ตาเท็งแต่ก่อนแกอยู่ธาตุนาเวง เราลงมาจากภูเขา เรามาพักคืนเดียว แล้วนอน อยู่ในป่าด้วย ตอนเช้าออกแต่เช้าเลย มาถึงเวลาบิณฑบาตพอดี เราก็บิณฑบาตมาฉันที่ ธาตุนาเวง ทีนี้ก็ซุ่มนุมนกัน ตาเท็งแกไปนั่งที่ไหนฟังเสียงหัว(เราะ) อึกแอ๊ก ๆ แกพูด เสียงไม่ค่อยดังละ แต่มีพูดตลกขบขัน พวกผู้หญิงหัวเราะก๊ากแก๊ก ๆ ลักเดี่ยวเขาชวนกัน ไปนครพนม แล้วน้ำเท็งไปใหม่ ๆ อ้อ อย่างนี้ต้องได้ลาข้าหลวงก่อนซี ข้าหลวงคือผู้ว่า อันนี้ต้องลาข้าหลวง ข้าหลวงที่ไหน คนหนึ่งมากระซิบว่า เมียของมันนั้นนะ (เสียง หัวเราะ) อย่างนี้ต้องไปลาข้าหลวงเสียก่อน ถ้าข้าหลวงไม่อนุญาตก็ไปไม่ได้ เหย ข้าหลวงที่ไหน ต่างคนต่างตื่น คนหนึ่งมากระซิบ เมียของมันนั้นน่า (หัวเราะ) แกี่ยม นะ

นี่ละที่ได้เรื่องอันนี้ จนกระทั่งเรามาอยู่หนองผือ แกมมาดูเหมือนมากับท่าน อาจารย์ฝั้น ดูจะเป็นคราวนั้นละ อ้าว โยมเท็งที่มานี้ได้ลาข้าหลวงแล้วยัง แก่บ๊ีบเลยนะ โอ๊ย มาราชการอย่างนี้ไม่เป็นไรแหละ (เสียงหัวเราะ) ไม่ต้องลา มาราชการ

นี่แหละพอขึ้นไปพอกกราบ เราก็นั่งแอบอยู่ข้าง ๆ พ่อแม่ครูจารย์นั่งอยู่ข้างบน เรานั่งข้าง ๆ ท่านขึ้นไปกราบ พอกกราบท่านยิ้ม ๆ เพราะนิสัยท่านอาจารย์ฝั้นนี้มันนวล มาก หากครูบาอาจารย์องค์ไหนที่จะมีนวลเหมือนท่านอาจารย์ฝั้นนี้ รู้สึกจะไม่ค่อยมีว่า จันเอะ เราชมตลอด เราก็อยากได้กิริยาของท่านเอามาใช้ แต่ถึงเรามันเกาะอยู่บนคอนี้ ซี พอออกมาถึงเราก็ออกเสีย แบบลิงเราไปเสีย ทีนี้พอกกราบแล้วท่านทำยิ้ม ๆ เอ้ วันนี หอมอะไรนะ แต่ไม่ใช่หอมรูป มันหอมอะไรนะ ทางนั้นตอบกันแล้ว เอ้อ ใช่แล้ว เรากี้ ง ทางนี้พูดขึ้นมา เอ้ วันนีหอมอะไรชอบกล แต่ไม่ใช่หอมรูป ทางนั้นตอบมาแล้ว นั้น เห็นไหมท่านรู้ด้วยกัน เอ้อใช่แล้ว ว่างั้น เรากี้จับอันนี้ไว้

พอวันหลังได้โอกาสเราก็ขึ้นไปกราบเรียนถามท่าน เมื่อคืนวันที่ท่านอาจารย์
ฝันขึ้นมา ท่านกราบแล้วมีลักษณะยิ้มๆ แล้วว่า เอ้ วันนี้หอมอะไรชอบกลิ่นะ แต่ไม่ใช่
หอมรูป ที่นี้พ่อแม่ครูอาจารย์ตอบว่า ใช่แล้ว หมายความว่าไง อ้อ พวกรุกขเทพमार
เต็มอยู่นั้นแล้ว รอฟังเทศน์ รุกขเทพเต็มไปหมด ท่านว่า นั่นเห็นไหม ท่านเห็นแล้ว
ทางนี้ก็เห็นละซี มาพูดกัน ท่านตอบกันอย่างนั้นละ เอ้อ ใช่แล้ว เรามาเรียนถามที่หลัง
ถึงรู้ว่า ใช่แล้ว คือ ใช้รุกขเทพ เนะยังงั้นนะ อย่างนี้ละความรู้แปลกๆ ต่างๆ กัน

ความรู้ภายในปิดไม่อยู่นะ ตามกฏนิสสัยวาสนาของใคร มีสมาธิเป็นรากฐาน ที่
จะให้เกิดความรู้แปลกๆ ต่างๆ นี้ขึ้นมา สมาธิเป็นรากฐาน พอจิตมีความสงบเข้าเท่า
ไรๆ เรื่องนิสสัยวาสนาของใครจะรู้เห็นอะไรนี้ จะแตกออกมาจากสมาธินี้ รู้สิ่งนั้นสิ่งนี้
เรื่อย ๆ แล้วเกี่ยวกันไปเรื่อย เป็นความชำนาญชำนาญไปเรื่อย คล่องตัวไปเรื่อย จากพื้น
ฐาน ถึงจิตจะขึ้นขั้นปัญญาที่ต้องมีฐานสมาธิเป็นที่รับรองในเบื้องต้น

นี่ละท่านปฏิบัติธรรม ท่านรู้ธรรมท่านเห็นธรรมอย่างนั้น ก็ธรรมมีอยู่ กิเลสมี
อยู่ ปฏิบัติเพื่อกิเลสก็เป็นกิเลสไปตลอดสาย ปฏิบัติเพื่อธรรมก็เป็นธรรมไปตลอดสาย
เพราะผลพร้อมที่จะได้รับสำหรับผู้ปฏิบัติเสมอกันทั้งฝ่ายกิเลสและฝ่ายธรรม นั่นเป็น
อย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นจึงว่าเพลิน ท่านไม่ได้พูดว่าเป็นทุกข์ลำบากเหมือนพวกบ้า
ถึงขยะเรานั้นนะ องค์ไหนมาพูด ท่านไม่ได้ว่าท่านเป็นทุกข์ มีแต่ความรื่นเริงจาก
ธรรมที่ท่านปฏิบัติทั้งนั้น ไม่เห็นองค์ไหนมาพูดเรื่องความทุกข์ความลำบาก
เหมือนอย่างประชาชนทั้งหลายแบกหากันอยู่มีมาระบายกันนะ ท่านไม่มี ท่านเป็น
อยู่อย่างนั้น ไม่เห็นมีแสดงต่อกันเลย

นี้ได้พึดกับกิเลส ยากก็ยากเพราะการต่อสู้กับกิเลส ไม่ใช่ยากเพราะทุกข์มาทับ
หัวจากกิเลสที่ผลิตขึ้นมา

เวลาจิตสงบสงบเข้าไปจริงๆ อันนี้ขึ้นอยู่กับขั้นของจิต ขั้นของจิตสำหรับผู้
ภาวณา จิตละเอียดเท่าไรๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จ้อออกๆ ๆ ทุกอย่าง ที่นี้เวลาจิตรวมเข้า
เป็นตัวของตัวเองโดยเฉพาะไม่เกี่ยวกับอาการใดทั้งหมด เป็นเรื่องของจิตล้วนๆ อยู่เฉพาะ
ตัว ไม่มีอาการออกแล้ว มันก็เป็น สุนทรีย โลก อเวกขสุ โลกว่างเปล่าไปหมด ตัวนี้
ไม่ออกแสดงว่าสิ่งนั้นมี สิ่งนี้มี ตัวนี้เข้ามาอยู่นี้หมด มีแต่ความรู้ล้วนๆ เต็มภูมิของตัว
เองแล้ว โลกธาตุก็ว่างไปหมด

นี่ละที่พระพุทธเจ้าแสดงแก่พระโมฆราชว่า

สุนทรีย โลก อเวกขสุ

โมฆราช สทา สโต

อตตานุกฎฐิ อุหจจ

เอว มจจุตโตโร ลียา

เอว โลก อเวกขนุตติ

มจจุราชา น ปสสติ.

เปลลอกให้เต็มศัพท์เต็มแสงก็คือว่า คุณก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังสติทุกเมื่อ จำจุดนี้ให้ดีนะ สทา สโต มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า ว่างเปล่า แล้วจะข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ ขึ้นต้นก็ว่า พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า ว่างเปล่า ถอนอรรถานุกิฎฐิ อุตตานุกิฎฐิ อุหจจ ถอนอรรถานุกิฎฐิที่สำคัญว่าเป็นตนเป็นตัวออกเสีย แล้วจะข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทัน สำหรับผู้พิจารณาโลกเห็นเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ นี้เรียกว่าแปลเต็มศัพท์ นั้นละว่างอย่างนั้น เพราะพระโมฆราชจวนแล้ว เมื่อจวนจะถึงขั้นนั้นก็ปิดเข้าขั้นนั้นเลย ผู้ที่จะคอยดึงไปเสียก่อนเป็นวรรคเป็นตอนก็ดึงไป ๆ ผู้จะควรเข้าช่องปั๊บแล้วตีเข้าช่องเลย นี้ละ สุธญุตโต โลกัม จวนจะเข้าช่องแล้วท่านก็เอาเข้าช่องเลย

เพราะฉะนั้นธรรมชาติพระพุทเจ้าที่สอนโลกจึงไม่เหมือนกัน สอนโลกทั่ว ๆ ไป ท่านก็ตั้งอนุปปพิกธา ๕ ขึ้นมา เหมือนเครื่องบินเหินฟ้า ขึ้นจากสนามแล้วก็เหินขึ้น ๆ สูงขึ้นเรื่อย ๆ ผู้ที่ควรแก่การบรรลุมรรคผลนิพพานอย่างง่าย ๆ อยู่แล้วก็พุ่งเป็นจรวดเลยเทียว อย่างที่แสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า ขึ้น เทว เม ภิกขเว เข้าอริยสัจสี่เลย อริยสัจนั้นเป็นรังของกิเลสและรังของธรรมที่จะพัดกันให้แตกกระจาย อยู่ในอริยสัจ ท่านเข้านั้นเลย อริยสัจ ๔ ท่านไม่แสดงนอกจากนั้นไป

อย่าง สุธญุตโต โลกัม ก็เหมือนกัน เหมือนอริยสัจ โลกเป็นของว่างเปล่า โลกคืออะไร โลกอริยสัจ พิจารณาให้เป็นของว่างเปล่า ถอนหมดเลย อรรถานุกิฎฐิก็เป็นตัวกิเลสที่มันถือว่าเป็นตนเป็นตัว ถอนออกหมด ถึงขั้นที่ควรจะถอนแล้วท่านสอนทันทีเลย ถ้าควรที่จะก้าวเดินไปก่อนท่านก็แสดงอนุปปพิกธา ๕ ให้ฟัง นั้นเป็นขั้น ๆ ตอน ๆ ฟอกจิตใจเป็นลำดับ ผู้ควรจะเข้าขั้นเข้าตอนแล้วก็ปิดเข้าเลย ๆ ธรรมะจึงหลายประเภทตามจริตนิสัยของคนทีหนาบางต่างกัน เอาละวันนี้เทศน์เท่านี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง

internet www.luangta.com หรือ

www.geocities.com/bantadd